

Monology Vagíny

Eve Ensler

INTIMNÍ DIVADLO
Bláhové Dáši

hrají:
Dáša Bláhová Míša Sajlerová Anna Polívková
nebo Jitka Asterová

režie:
Irena Žantovská

Hrajeme od roku 2002

„Provokace, která má smysl!“
LIDOVÉ NOVINY

„Tak okouzlující, zábavná a nesnesitelně dojemná hra
je zároveň uměleckým dílem, básní a polemikou
s pronikavým záběrem z kulturní historie“
VARIETY

„Podmanivá rapsodie ženské podstaty“
CHICAGO TRIBUNE

„Nejzábavnější show v Londýně“
DAILY TELEGRAPH

Inscenace očima režisérky

Inscenovat tento text Eve Ensterové je pro režiséra výzvou, protože jde o riskantní cestu plnou otazníků a nástrah. Není to totiž obvyklý dramatický kus, nýbrž v našich podmínkách zatím nevídané publicistické divadlo, a proto režisér nevystačí s obvyklou metodou výstavby situací, postav a vztahů. Zde je vystaven nahé a holé realitě, která se neschovává za vymyšlený příběh, a o to nebezpečnější je se s ní utkat. O to uspokojivějším pocitem je, že jste ze souboje s touto výzvou neodešli poraženi.

Monology, které diváci uslyší, jsou zhutněnými, víceméně doslovně ze života opsanými soukromými dějinami žen. Různých žen typově i povahově, žen s různými osudy a různou schopností čelit osudu. Některé z příběhů jsou na první pohled banální, jiné tančí na vratkém laně nad propastí citového kýče. Jiné zase přicházejí jakoby z onoho světa násilí, brutality, sprostoty, bezcitnosti, světa, kde lidský život obecně má pramalou cenu a ženský život skoro žádnou. Oba póly patří k sobě jako noc a den, setkávají se v nekonečné a bezedné vagíně vesmíru

jako v útočišti, polední vidině naděje pro tonoucí a bludné.

A přitom to není feministický nářek, ani intelektuální cvičení pro pátý semestr katedry komunikace. Být militantní feministkou znamená mít svého nepřítele, maskulinního netvora, proti němuž je třeba bojovat. Ale podle mě je to boj bez smyslu, protože je to boj s nedílnou polovinou ženy. A žena to ví. Ví to její vagína.

Snažila jsem se toto publicistické drama inscenovat pravdivě. O víc si text sám ani neříká. A má-li být zpovídání z osudů pravdivé, není jen dramatické, truchlivé, bezvýchodné, ač zvencí to mnohdy tak vypadá, ale je i groteskní, plné paradoxů, přirozeně hledající odlehčení v humoru, jakkoli černém, protože bez něj by té pravdy bylo půl. A nadto by byla jaksi k nepřežití.

A o to jde i v naší inscenaci: najít cestu z tunelu, ačkoli se zdá, že končí neproniknutelnou zdí. Takto napsané to vypadá docela snadně, ale je to to nejtěžší, co znám. A známe.

Irena Žantovská

EVE ENSLER

dramatička, herečka a aktivistka je autorkou Monologů Vaginy, které byly přeloženy do 50 jazyků a hrány ve více než 130 zemích, včetně vyprodaných sezón v Off Broadway Westside Theater a v londýnském West Endu.(1996 Obie Award,nejlepší nová hra, 2002 Olivier Award nominace, Best Entertainment.) Poznatky během uvádění této hry ji přivedly k založení V-Day,celosvětového hnutí proti násilí na ženách a dívkách. V. Ensler můžete shlédnout na dokumentu HBO,kdy sama hru hrála. E.Ensler zasvětila svůj život boji proti násilí, věříc, že jednoho dne budou ženy a dívky svobodně řídit své životy. Monology Vaginy vznikly na základě rozhovorů s více než 200 ženami. S humorem a šarmem oslavují ženskou sílu a sexualitu. V-Day je dnes celosvětové hnutí, které podporuje různé organizace proti násilí, pomáhá jim s konkrétními úkoly a zároveň aktivuje společnost pro boj proti znásilňování, domácímu násilí, ženské obřízce, sexuálnímu otroctví, páchaném na ženách a dívkách. V-Day vybral na akcích přes 70 milionů dolarů. V-Day byl jmenován jednou z 10 nejvýznamějších charit časopisem Worth v r.2001a mezi 10 nej. Časopisu Marie Claire.

V-Day pořádá velké charitativní akce, včetně promítání filmů a výchovných kampaní.

Např : V -Day delegace do Izraele,Palestiny,Egypta a Jordánu. Afgánský Women´s Summit,V-Day dokumentární film „Until the Violence Stops, jenž měl premiéru na Sundance festivalu r. 2004. Pochod za zmizelé a zavražděné ženy Juarezu, pochod delegace do Indie v r. 2004, the Stop Rape Contest, the Indian Country Projekt, Love Your Tree a festival

V-Day: Until the Violence Stops. V roce 2008 slavil V-Day 10 výročí akcí V to the Tenth v New Orleans Arena a Louisiana Superdome, dva dny přednášek, divadla, umění a wellness,kterých se zúčastnilo na 30 000 žen a mužů a vybralo na 700 000 dolarů pro místní organizace. V r. 2009 bylo produkováno 4.200 V-Day beneficí různými dobrovolnými spolky, v divadlech, komunitních centrech, kostelech, školách a seznamovalo miliony lidí s realitou násilí na ženách a dívkách. Peníze šly na akce místních komunit. V r.2004 hrála E. Ensler na Broadway NYC a v ACT v San Francisku hru The Good Body (Tělo) poté absolvovala turné po 20 městech v r. 2005.Obě hry „Tělo“a „Monology Vaginy“ se dnes hrají po světě a vyšly v Random House. V r. 2006 vyšlo „Insecure at last“. Je to pohled na náš život –jak chutná svoboda pod omezující ochranou. Tentýž rok spolupracovala na antalogii spisů o násilí na ženách: A Memory,a Monologue, a Rant and Prayer. V r.2010 vyšla v Random House nová práce „I am an emotional creature: the secret life of girls around the world“, která zaznamenává osudy dívek, které se vypořádávají s vyhrůžkami, strachem, bolestí a sdílejí tajemství a vítězství.

HRY: NECESSARY TARGETS,CONVICTON,LEMONADE,THE DEPOT, FLOATING RHODA AND THE GLUE MAN, EXTRAORDINARY MEASURES. THE VAGINA MONOLOGUES, THE GOOD BODY, NECESSARY TARGETS, INSECURE AT LAST, A MEMORY, A MONOLOGUE, A RANT AND PRAYER byly publikovány v Villard/ Random House. VAGINA WARRIORS,slova E.Ensler, fotografie Joyce Tenneson, publikovány v Bulfinch Press pro V-Day 2005.

FILMY: THE VAGINA MONOLOGUES-HBO, What I Want My Words T o Do To You /dokument o ženách z vězení Bedford Hills/ Film měl premiéru r. 2003 na PBS „P.O.V“

Eve též napsala články do Glamorous Magazine,Marie Claire, Huffington Post, Washington Post, The Guardian, O Magazine. Dostala mnoho ocenění a čtených titulů, včetně Guggenheim Fellowship in Playwriting.

Z angličtiny,předložené agenturou autorky MCR, Paris a Aura-Pontem, přeložila D. Bláhová

Původní produkce společnosti Home
pro Contemporary Theatre and Art uvedeno v HERE Arts Center.
Umělecký šéf Randy Robinson, produkce Barbara Busackino, spolupráce Wendy Evans Joseph.

Autorská práva v České republice
zastupuje Aura - Pont s.r.o.,
Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Ohlasy:

Z divadelního festivalu Olomouc 2004 pod názvem „Křehkosti, je tvé jméno žena...?“

Jestlipak už, dámy, víme, co říká naše vagina ? _____

Vagina monology, Divadlo Bijásek Praha, režie Irena Žantovská. Včera večer jsme se v Divadle hudby ocitli na hodinu a půl ve velmi příjemné společnosti. Ve společnosti tří dam, které nás pozvaly do světa svého, ale i do světa mnoha dalších žen, nechaly nás nahlédnout do ženských intimních zón a provedly nás neprobádaným světem vagin. Tři dámy, jedna od druhé diametrálně odlišné, nám formou devíti monologů přiblížily různé osudy různých žen. Tři dámy na scéně se třemi otáčivými barovými stoličkami, třemi mikrofony a devíti páry bot: Dáša Bláhová, herečka, režisérka, autorka, která prošla Ypsilonkou, Semaforem, Divadlem Na provázku, žila v Sydney, hrála v několika filmech. Michaela Sajlerová, herečka působící v Divadle Kolowrat, několik rolí ztvárnila v Divadle Příbram a Anna Polívková, studovala v Paříži Mezinárodní školu pohybového divadla Jacquesa Lecoqa a s pouličním divadlem procestovala Evropu. Po prologu, jenž nám osvětlil způsob, jakým Vagina monology vznikly, představil americkou autorku Eve Ensler a její nápad zeptat se přes dvě stě žen na jejich vaginu, se tři dámy usazují na své stoličky a začíná smršť humorných i vážných výpovědí o lidském životě. Michaela Sajlerová líčí jak ji její první a jediný manžel nutil holit si chlupy na přirození, jak byla její vagina nahá a opuchlá, nic necítila, neměla žádnou ochranu, a jak její muž i přesto „šoustal“ s jinými. Navazuje Dáša Bláhová představující ženu – univerzitní profesorku, jež na semináři o vaginách konečně nachází svou vaginu – na lesklé žíněnce, s kapesním zrcátkem v ruce. Anna Polívková pak vypráví příběh sedmdesátileté staré panny, jejíž vagina by si, kdyby mohla, oblékla ceduli s nápisem: Kvůli potopě zavřeno. Dále se dovídáme o ženě, která díky jednomu muži svou vaginu miluje, o vagině, která vyžaduje zacházení jako s královnou, ale také o ženské obřízce a jejich krutých následcích či o znásilnění jedné z desítek tisíc bosenských žen. Jednotlivé výstupy jsou od sebe odlišné, stejně jako jsou od sebe odlišné tři dámy. Ženy, respektive vagíny Michaely Sajlerové jsou jemné, trošku stydlivé, legračně dojemné ve své zarputilosti, s jakou hájí své názory, že chlupy jsou

potřebné či že gynekologické kleště by měly být obalené kožešinou. Dáša Bláhová naopak své postavy pojímá velmi temperamentně, s nadhledem ženy protřelé životem, o vaginách vypovídá otevřeně a bez ostychu. Ve chvíli, kdy líčí touhu prostitutky uspokojit všechny vagíny, dosáhnout do jejich nejhlubších míst a přivodit svým zákaznicím opravdovou rozkoš, je v sále cítit určité napětí a ne jedna divačka i divák by se možná klidně nechali Dášou Bláhovou laskat. Obě dvě dámy si, ale zároveň, udržují nad svými postavami jakýsi nadhled, jejich projev místy přechází v mírnou nadsázku, dovedou si udělat legraci samy ze sebe, a tím si získávají i nás, diváky. Anna Polívková naopak své postavy pojímá více niterně, prožívá jejich osudy a nejvíce ze tří dam nám dovoluje se s jejími hrdinkami a jejich vaginami ztotožnit. Velice silně tak vyznívá příběh dívky, kterou v devíti letech znásilnil otčův kamarád, a ona později nachází útěchu v náručí jiné ženy. Celý večer se odehrál ve velmi příjemné a uvolněné atmosféře, skrze jemný humor, ale i díky citlivému a otevřenému vyličení krutých osudů žen, se třem skvělým dámám podařilo navázat kontakt s publikem a dokonce se jim povedlo způsobit v olomouckém divadle celkem nevídanou věc – aby se diváci dobrovolně zapojili do představení, a to ještě hromadným a několikerým opakováním slova „kunda“. Kunda něžně, kunda radostně, a pak ještě třikrát kunda. Hurá.

Petra Coolness Němečková

Postřehy:

VAGINA MÁ STAROSTI

Má starosti se svým jménem. A není sama!

Představení „Monology Vagíny“ hrajeme úspěšně osm let. Bez velké reklamy. Necháváme na publiku, aby si nás našlo.

V Domažlicích ředitel kulturního domu uspořádal revoluční představení pro střední školy.

17 letá Pavlína napsala do školního časopisu:

„Monology vagíny ? Již název mi připadal absurdní a až příliš křičící do světa nemohla jsem pochopit, jak někdo může dát hře takový název. Litovala jsem finančního obnosu celý týden. Přiznávám, že jsem do kulturního domu šla s představou krásného spánku, zatímco kdovíjaká divadelní trdla budou běhat po jevišti. Ovšem hned po příchodu tří žen na jeviště nastala změna. Bylo to neuvěřitelné, ale opravdu se začali bavit o vagině. Co to ?

Chvilí jsem přemýšlela, jestli je to skutečnost a jestli se sluší, aby studenti našeho gymnázia chodili na něco takového ? Bylo to takřka hypnotizující. Oceňuji výkony žen, protože ty byly opravdu skvělé. Hovořit o tomto tématu před mládeží, pro to je potřeba dávka kuráže.“

Americká autorka EVE ENSLER na názvu trvá a zakazuje slovo Vagina z titulu odstranit a to je v pořádku, má na to autorské právo. Nakonec si působnost své hry od roku 1994 ověřila dnes už skoro ve všech zemích světa.

Do Plzně jsme jeli hrát už potřetí – vždy skandující obecenstvo. V Budějovicích podruhé. Tam paní ředitelka Vagíny miluje. Při nedávné návštěvě Jihlavy radila panu řediteli, že nás musí pozvat. Ale pan ředitel tvrdil, že si to nemůže dovolit, že by se na něj magistrát zlobil. Ona mu na to odpověděla: „A co má magistrát proti vaginám ?“

V Roudnici odešla z představení divačka hned po prvním monologu. Klapala ostentativně podpatky. V Roudnici se všichni znají. Na konci k nám přišlo několik nadšených žen a dostalo se nám vysvětlení: „Co to je za doktorku, která se rozčiluje, že vagina se jmenuje vagína ?“

V Praze seděl na představení jeden pán, který se tak řehtal a vykřikoval, že jsme sotva mohly hrát. Náhle jedna paní zavelela „ať ho vyvedou“.
A vyvedli. My jsme si beze slova počkaly a pokračovaly.

Přímo přede mnou seděl farář. S bílým kolárkem. Vedle něj seděla žena, která čas od času sykla: „Už chcete jít?“ Ošival se hodnou chvíli, ale nešel. Po posledním monologu o porodu se usmíval jako dítě a nadšeně tleskal.

Jednou se ozvala v publiku rána. Chlap spadl ze židle a zůstal ležet. Samozřejmě, šok! Je v sále doktor? Nebyl. Řekla jsem si: „Upadl nudou nebo hrůzou?“ Než jsem si stačila odpovědět, chlap se vymrštil zpět do židle a my pokračovaly.

V Zábřehu seděl v první řadě pán se svou ženou. Začal se bláznivě smát a žena do něj dloubala loktem. On na celý sál vykřikl, zajíkájíc se smíchem: „Evico, nezlob sa, já ju vidím!“

Na další štaci se hereckou šatnou před představením prošli dva starší „důležití“ pánové. Nepozdravili. Vypadali jako dva nomenklатурní kádři, které tam zapomněl minulý režim a jeden z nich syknul: „To bude volovina.“ Kolegyně Anna Polívková poznamenala: „Co takhle píčovina?“

A nakonec Petr, opět student z Domažlic: **NÁHLE JSEM SE DÍVAL JINAK**

„Jak bych charakterizoval představení? Zajímavé, poučné a dostatečně drzé, aby nás představitelky zaujaly. Nedokážu popsat vše, co se ve mně během představení odehrávalo. Pocity se střídaly. Chvilí jsem se smál, zpočátku jsem si připadal divně, mluvilo se o vagíně a já jako muž to nedokážu posoudit. Najednou jsem se na děvčata kolem sebe díval jinak, asi poprvé jsem uznal, že ženy jsou víc než muži, že mají být na co pyšné. Zároveň jsem si také uvědomil, jak dokážou být zranitelné. Při vystoupení ženy z Kosova jsem se styděl, že jsem muž. Seděl jsem, skoro nedýchal a pociťoval uvnitř sebe nepříjemný žár, který mne spaloval.

Tato témata snad nemohou být nikomu lhostejná.

Musím ocenit odvahu vystupujících žen, že dokázaly o všem otevřeně hovořit.

Kdo to dnes dokáže?“

Nestojí ty starosti za to?...

Zdraví vás Dáša Bláhová 2005

Monology Vagíny, tato dojemná a rozpustilá exkurze do poslední neprobádané oblasti, do poslední zakázané zóny, je oslavou ženské sexuality ve vší své složitosti a tajemnosti. Byla uvítána jako bible pro novou generaci žen. Tato hra, která byla uvedena v mnoha městech po celé Americe a na stovkách vysokých škol, inspirovala dynamické hnutí V-DAY, jehož cílem je skoncovat s násilím pro ženám. Toto vtipné a neuctivé, soucitné i moudré dílo, oceněné cenou OBIE, vyjadřuje ty nejhlubší ženské fantazie a obavy a zaručuje, že se po jeho zhlédnutí nikdo nebude dívat na ženské tělo ani na sex stejně jako předtím.

DÁLE NABÍZÍME:

INTIMNÍ DIVADLO

Bláhové Dáši

INTIMNÍ DIVADLO
Bláhové Dáši

TĚLO

Eve Ensler

hráji:
Jitka Asterová
Dáša Bláhová
Míša Sajlerová

režie:
Irena Žantovská

překlad:
Dáša Bláhová

design:
Visage Factory

„Tělo“ je valným pokračováním slavných „Monologů Vagíny“ tentokrát o těle celém.

foto: © Intimní divadlo, galerie, Vyšava studio Jan Čaloupek

Objednávky představení:

Zájezdy, akce
e-mail: dasha.blahova@atlas.cz
tel.: +420 224 933 003, +420 606 564 044
Magda Hanáková
e-mail: magdakrapet@atlas.cz
tel.: +420 604 794 320

Pravidelně hrajeme:

Černá Labuť
Na Poříčí 25, Praha 1,
vedle obchodního domu Bílá Labuť

Předprodej:

Kavárna Černá Labuť, 8 patro, 11 - 18 hod.
Rezervace na tel.: 222 827 827
info: www.cernalabut.cz

www.intimnidivadlo.com

Australská krimikomedie od **Alma de Groen**

M R C H Y

aneb
řekni mi pravdu o své lásce

INTIMNÍ DIVADLO
Bláhové Dáši

Lenka Skopalová

Dáša Bláhová

Nina Divišková

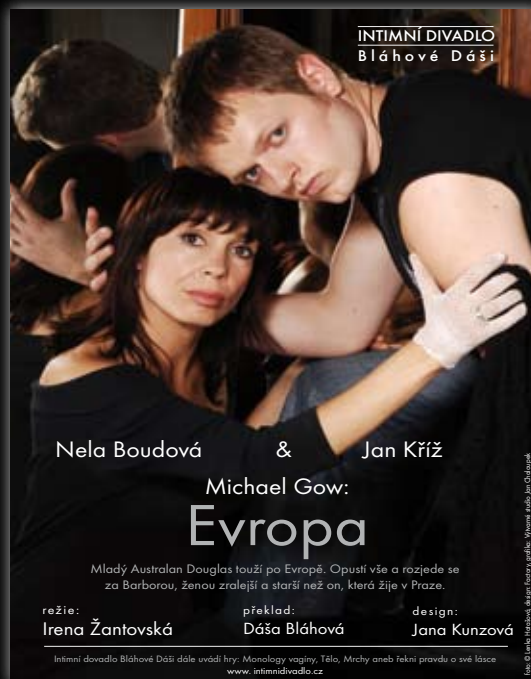
Dana Batulková

režie:
Irena Žantovská

design:
E. Daniely

Pravidelně hrajeme: Černá Labuť, Na Poříčí 25, Praha 1, vedle obchodního domu Bílá Labuť
Předprodej: Kavárna Černá Labuť, 8 patro, 11 - 18 hod.
Rezervace na tel.: 222 827 827 či e-mail: teatr@cernalabut.cz, info: www.cernalabut.cz

foto: Jan Hradec, galerie, Vyšava studio Jan Čaloupek

INTIMNÍ DIVADLO
Bláhové Dáši

Nela Boudová & Jan Kříž

Michael Gow:

Evropa

Mladý Australan Douglas touží po Evropě. Opustí vše a rozjede se za Barbarou, ženou zralejší a starší než on, která žije v Praze.

režie:
Irena Žantovská

překlad:
Dáša Bláhová

design:
Jana Kunzová

Intimní divadlo Bláhové Dáši dále uvádí hry: Monology vagíny, Tělo, Mrchy aneb řekni pravdu o své lásce
www.intimnidivadlo.cz

foto: © Intimní divadlo, galerie, Vyšava studio Jan Čaloupek